

Конкурс «Шалених смужок»

Джуді Муді не збиралася рятувати світ. Вона хотіла перемогти у конкурсі. У конкурсі дизайну лейкопластиру.

Джуді відкрила свою лікарську валізку. Де поділася коробка «Шалених смужок»? Вона витягла з валізки маленький молоточок для перевірки рефлексів.

– А можна я спробую? – запитав Стінк, заходячи в кімнату Джуді.

– Стінку, чи ти коли-небудь чув, що спочатку треба стукати? Тук-тук!

– Звісно, – відповів Стінк. – Хто там?

– Це не жарт, – обурилася Джуді. – Це те, що повинен робити менший братик,

перед тим як заходити у кімнату до старшої сестри.

– Ти маєш на увазі, що я мушу щоразу виголошувати цей жарт, перед тим як зайти до тебе в кімнату? – запитав Стінк.

– Забудь, – сказала Джуді.

– Забудь що? – запитав Стінк.

– Стінку! Просто сядь на стілець і поклади ногу на ногу, – попросила Джуді. – Я збираюся перевірити твої рефлекси.

– Будь ласка, не випробовуй на мені всі ці лікарські штучки, – заскиглив Стінк.

– Ну, давай, Стінку, – Джуді вдарила молоточком по його коліну. Стопа злетіла вгору і луснула «лікарку» по нозі.

– Гей, Стінку! – вигукнула Джуді. – Ти штурхнув мене! Ким ти себе вважаєш – казуаром?

– Яким таким аром?

– Казуаром. Ми вчили про нього на природознавстві. Цей птах живе в тропічних лісах і не вміє літати, тож він штурхає своїх ворогів.

– Я не казу-хтось-там, – обурився Стінк. – Просто в мене хороші рефлекси.

Джуді зиркнула на Стінка поглядом анаконди.

– Забудь, – сказала вона, повертаючи молоточок назад до валізки.

Стінк заліз у валізку Джуді та витяг звідти кілька «Шалених смужок».

– Стінку! Я вже казала тобі, щоб ти не цупив у мене «Шалені смужки». Тепер ця коробка порожня. Я попереджала, що накладу тобі на руку пов'язку, якщо ти крастимеш мої речі.

Стінк не хотів пов'язки на руку. Тим паче, коли вона не була переламана.

– Віддай, – сказала Джуді, забираючи в Стінка коробку. – Я хочу почитати про конкурс.

– Конкурс? – зацікавився Стінк. – А що ми маємо робити?

Джуді прочитала напис на коробці:

**П'ятий щорічний конкурс дизайну
лейкопластиру «Шалені смужки»**

**Створи свою власну
«Шалену смужку».
Продумай тему.
Малюй олівцями,
крейдою чи фло-
мастерами.
Фантазуй на повну!
Будь шаленим! Будь
собою!**

– Ти хочеш сказати, що ми намалюємо щось на конкурс? – запитав Стінк. – А які там призи?

Джуді читала далі:

**Тринадцять найкращих малюнків
з'являться на «Шалених смужках».
Лиш уяви собі: дітлахи всієї країни
зможуть користуватися ТВОЇМИ
цікавими та яскравими «Шаленими
смужками».**

– Це все? – запитав Стінк.

– Грандіозно! – вигукнула Джуді. – У мене, Джуді Муді, може бути власна «Шалена смужка».

– Має бути якийсь приз для переможця, – сказав Стінк, забираючи у Джуді коробку.

– Ти тільки уяви: коліна та лікті, заклеєні лейкопластиром від Джуді Муді. Навіть у Елізабет Блеквел, першої жінки-лікаря, не було власної «Шаленої смужки».

– Ну, гаразд, – сказав Стінк. – Поки ти не стала занадто відомою, можна я візьму твої тоненькі фломастери?

– Для чого? – запитала Джуді.

– Я також хочу розмалювати «Шалену смужку». Там написано, що суперприз – це пара роликів.

– Ролики! Дай-но я гляну!

Переможець конкурсу отримує ролики від «Шалених смужок», його малюнок прикрашатиме лейкопластир протягом усього року.

Призерам – сонячні окуляри від «Шалених смужок», їхні малюнки прикрашатимуть лейкопластир протягом місяця.

Усім учасникам – почесні грамоти.

– Поміркуй сам, Стінку. Лише одна дитина у всіх Сполучених Штатах Америки отримає ролики.

– Ну і..?

– Ну і подивися на дітей, які виграли конкурс минулого року. Їм по десять років. Одинадцять. Одному навіть тринадцять. Це підліток. А тобі лише сім.

– З чвертю, – сказав Стінк.

– Ти мусиш бути Пікассо, щоб вони вибрали твій дизайн.

– Ким-ким?

– Та ти знаєш. Це той, хто понамальовував усіх тих синіх людей.

– Добре, тоді позич мені свій синій фломастер.

Джуді вивалила на підлогу всі свої фломастери, воскову крейду, кольорові олівці та пастельки. Стінк схопив перший синій фломастер, який потрапив йому на очі, й почав малювати.

– Що ти малюєш?

– Кажанів, – відповів

Стінк. – Синіх кажанів.

– Сам ти кажан, – відказала Джуді. – Люди не люблять кажанів.

– Але кажани з'їдають мільйони комах, – заперечив Стінк. – Люди повинні любити кажанів.

– Я знаю це, – сказала Джуді. – Просто кажу, що кажани не переможуть підлітків.

Стінк посунувся вправо, розмальовуючи кажанів.

– У твоїх кажанів, звісно, великі вуха, – зауважила Джуді.

– Це вірджинські вухаті кажани.

– Ох, – тільки й вимовила Джуді.

Стінк добре малював, але Джуді не хотіла, щоб він думав, що він геній чи щось таке. Вона мала обміркувати гарну-як-

у-Пікассо-ідею. Кращу, ніж старі бридкі кажани. Кращу, ніж у підлітка. Вона хотіла, щоб її, Джуді Муді, «Шалені смужки» побачили у Штатах. У світі. У всесвіті.

– Стінку, припини пиццати! – попросила Джуді.

– Це чарівні фломастери.

– Це пиццання заважає мені думати! – гукнула Джуді.

Джуді уважно роздивилася роботи кількох минулорічних переможців. Там були жучки-сонечка, квіти, футбольні м'ячі, райдуги, знаки миру. Весело, весело, весело. Джуді думала про те, що ж таке веселе можна намалювати на її «Шаленій смужці».

Вона намалювала смайлики. Жовтий, червоний, синій, зелений і фіолетовий. Унизу вона написала: «ШАЛЕНІ СМУЖКИ ЛІКУЮТЬ ПОГАНІЙ НАСТРІЙ».

– Усі малюють смайлики, – сказав Стінк.

– Хто? – запитала Джуді.

– Гізер Стронґ із мого класу. І підлітки.

Стінк мав рацію. Смайлики недостатньо гарні для того, щоб прикрашати коліна